

Уредништво и Администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА

Претплату прима „Преса“ за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.Претплата, тромесечно 36.— дин.,
полугодишње 72.—, годишње 144
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 14 НОВЕМБРА 1942

БРОЈ 51 — ГОД II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

У дарили на најмекше

Вашингтон, новембра. — На последњој седници ратног савета рассмотрена је општа ратна ситуација. Министар морнарице пешак Нокс изнео је резултат последњих поморских битки са Јапанцима у Пацифику, жалећи се да су наишли на тврд орах. После исцрпне дискусије одлучено је да је стари систем — ударити на најмекше — уједно и најлакши.

Зато је једногласно одлучено да се „ослободи“ Северна Африка — од Француза.

НАЈЛАКШИ УСПЕХ

Лондон, новембра. — Рајтер јавља: Наши савезници преко баре не воле узбрдицу зато се не боре нигде где има грмљавина а кад им треба успеха они нападају неко наше острво или незаштићену француску колонију и одмах победа пљушти као киша.

Зато су они војска са највише успеха а најмање победа. И пораза немају много јер су њихови ђенерали много бржи од нас.

НОВЕ ИНТЕРЕСНЕ СФЕРЕ

Алжир, новембра. „Пријатељска“ намера англосаксонске флоте, која се појавила пред Алжиром да прогласи Африку за животни простор Америке, није примљена од Француза, као савезнички гест због тричаве ситнице — што су Англосаксонци донели собом играчке позајмљене од бога Марса.

ТЕК ДА СЕ УПОСЛИ

Вашингтон, новембра. — Пошто је експедиција Американаца на Соломонска острва претрпела пун неуспех, они се сад изговарају да тамо нису ни имали озбиљне намере, већ су само хтели да упосле своје добровољце и да их науче рату.

Увек кад Американцима не успе нека њихова комбинација коју прате са вашарском лармом и рекламом, они изјављују да је све било шала.

ОПАСНО ОДУШЕВЉЕЊЕ

Белфаст, новембра. — Агенција „Рајтер“ службено саопштава:

„Пошто су Ирци постали просто досадни својим манифестацијама одушевљења и симпатија за енглески режим, над извесним деловима територије Белфаста је проглашено опсадно стање“.

Да је докусуре

МАРИЈАНА: — Ах, зар ме бијете двојица. И ви сте џентлмени.

ЏОН БУЛ: — Ми нисмо џентлмени већ те само чувамо, а ако те случајно угушимо то је само од љубави.

Само још једна ситница

Из Беле куће издато је саопштење: Огромне количине нашег ратног материјала спремљеног за Совјетску

Русију леже по пристаништима. Све је спремљено да укажемо помоћ Совјетима. Само још једна ситница

има да се уради а то је да се пронађе пут и начин како да тај материјал уручимо Совјетима.

ПРАВИ НАМ КОНКУРЕНЦИЈУ

Београд, новембра. — Президент Рузвелт је отишао у хумористе па је најозбиљније почео да нам прави конкуренцију. Његова изјава да Талијане не сматра зараћеним народом изазвала је у целом свету буру од смеха. Јер тај његов виц пао је ипак у исто време када су рушени уметнички споменици у Милану и Ђенови и убијана талијанска деца и жене.

Или је то ваљда ураћено само зато да би се видело колико он држи реч и колико се његове изјаве имају озбиљно схватити.

НЕ ИНТЕРЕСУЈЕ ГА

Москва, новембра. — Приликом 25-годишњице постојања совјетске власти у Русији, Стаљин је одржао и други говор у којем окривљује капитализам Англосаксонаца, што не помаже болшевизам и не ствара други фронт у Европи.

Свој говор завршио је претњом:

Нас не интересује што они „ослобађају“ Алжир и Мароко, јер ми од тога немамо користи као ни од Мадагаскара.

Али нека се чувају Енглези и њих ће заболети глава када се петролејска поља у Баку — буду пушила.

У НАКНАДУ

Лондон, новембра. — Англосаксонци су претрпели огромне губитке, услед разорног дејства немачких подморница на њихове конвоје адресоване за Совјетску Унију. Ту је, између осталог, отишла на дно и огромна количина драгоцене гвоздене робе.

У замену за ове англосаксонске жртве, наредио је совјетски амбасадор у Лондону Мајски да се ограда која се налази око зграде његове амбасаде преда као помоћ енглеској индустрији за наоружање.

Како је ово у Енглеској схваћено као леп савезнички гест, то је Черчил одлучио да врати истом мером, то јест да приложи свој црвени унтерцигер за крпљење болшевичке заставе.

ПОДУПИРЕ КУЋУ С КРОВА

Лондон, новембра. — Поводом вести да Вилки хоће понова на неку турнеју, у Лондону је завладала паника и лорд Халифакс је поднео ноту да се овоме вештом агитатору забрани излазак из Америке пошто он својом пропагандом, подупире Англосаксонцима кућу са крова.

СПОЉНИ УЈКА САМ ЈЕ ДУГО ЧЕКО -

Рузвелт ипак крете из сигурних база
Да покаже свету да рат није фраза
Широм света јече фанфаре и трубе
На реду су пљачке одвратне и грубе
После Либертије, Алжир је на реду
Колоније Јенки хоће, ал, на креду
Не сме да ратују, да узму у рату
Већ све хоће муле или на отплату
Јадна Маријана уздише и плаче
А Јенки се прсе и лажно јуначе
И да јој помогну у њеноме јаду
Они њојзи редом колоније краду
А да јој се рана што брже залечи
Као мелем шаљу само лажне речи
И да јој помогну да дође до гроба
Секу ноге, руке — то је само проба
Авионом бију децу и жене
Од ње ће остати руине и стене
А кад од ње буде само пусто гробље
Они ће се хвалит, да спасоше робље.

◆
Стаљин ортацима држао здравцу
Говорио тужно у шали и вицу
И прекоре слао, али шта му вреди
Кад се Рузвелт не зна озбиљно да једи
Зна само за себе шта га брига друго
Он се Кремљу увек смејао и руго
Ова катаклизма за њег' је ствар фина
Крв, муке и сузе — све је трговина
Његов ортак Черчил и њихове слуге
Стално подбадају најамнике друге
Да се за њих боре и крв сићу лију
А они се само по рупама крију

Њихов циљ

РУЗВЕЛТ: — Слобода света наш је циљ!
ЧЕРЧИЛ: — ...и један вечити мир!
СТАЉИН: — ...и рај као у Совјетској Русији.

Енциклопедија Американа

Борба за слободу: Покоривање
малих народа.
Бринути се за неког: Направи-
ти му штету
Атлантска карта: Демпинг ро-
ба за извоз
Злато: Бог-отац

Јужна Америка: Област за екс-
пропријацију
Трговина: Бог-син
Превара: Свети Дух
Каучук: Хлеб засушни
Нафта: Златни рудник
Виски: Душевна храна.

ПРЕГЛЕД ДОК ПРОНАЂЕ НЕШТО МЕКО

Јер неће да гину, рат им слабо прија
Њима само годи трговина тија.
Зато и ратују, не треба им мира
Када гужва влада, тад се спекулира
Зато припремају увек заплет нови
У мутној се води много лакше лови.
Ал' узалуд Лондон с Вашингтоном лаже
Све већа је трема тамо због тонаже
На источном фронту ортак им је тропа
Од црвене беде слободна Европа
Отеран из поља, без нафте и жита
Стаљин поред Волге сав утучен скита
У рату је силну претрпео штету
Сад мора да штеди и држи дијету
Са храном и војском остао је кратак
Од толиког добра свуда је остатак
Са свачим се петља, мучи и кубури
Претстојећа зима ће га докусури
Ортацима вести нису много слатке
Зато измишљају блефове и патке
И преваре веште, велике и мале
Да на њих ухвати глупе и будале
За будале увек потребна је варка
Док има ђурана — биће и подварка.

Епиграми

Рузвелт био широм отворио касе
Да привуче себи све бирачке масе
Ал' народ и тамо отворио очи
Зато убудуће имаће на врату
Како у Конгресу тако и Сенату
Противника више да се с њима бочи.

Еј пусто море, еј пусти вали
Бродове смо вама наше жртвовали...
Ви конвоје наше на дно однесте
И опет зато уморни несте.
Све наше наде леже на дну мора
Нигде несрећнијег од нас нема створа.

Метеоролошки извештај

Европа: Ведро и тихо. Не оче-
кују се никакве промене, пошто
је барометар стабилан и показу-
је лепо време.

На Волги непогода, са грмља-
вином и гредом које све уништа-
вају на Каспском језеру и пре-
секоше сваки саобраћај. На Кав-
казу оштар ветар у правцу С. Ј.
Грозови севају. Повремени пљу-
скови. На Ламаншу и Океанима
олуја са грмљавином. На англи-
ском острву магла и провале о-
блака које наносе огромну ште-
ту.

Азија: Време се пролепшава у
највећем делу континента. Про-
менљиво у Кини, слана и мраз
у Индији. На Индиском Океану
дува тајфун.

Африка: На морима буре, у
делти Нила облачно са грмљави-
ном.

Америка: Температура пада па
ће се повећати мраз у саобраћа-
ју и ратној индустрији. Магла у
Волстриту и Конгресу.

Аустралија: Барометар колеба-
љив. Очекује се даље погорша-
ње времена у Коралском Мору.
Честе кише, са провалом облака
на Порт Дарвин и Северну оба-
лу.

ДОЦКАН СЕ СЕТИЛИ

Кујбишев, новембра. —
Совјетска влада упутила је
сељацима следећи проглас:
„Дајте фронту и земљи бе-
зусловно више животних на-
мирница и више сировина
за индустрију. Уложите све
снаге за помагање фронта“.
Сад Совјети моле сељаци,
али доцкан су се сетили.
Јер сад сељаци неће а и кад
би хтели, не би могли јер у
степи и у Сибиру ништа не
може да се произведе.

Конкурс за Черчилов говор

Лондон, новембра. — Пошто
је исцрпео свој резервоар фан-
тазије и у недостатку одбранбе-
них лажи, Черчил није у стању
да састави нов говор. Зато је
расписао конкурс. На конкурс
ће учествовати највећи лажови
и блефери британске империје.
У круговима љубитеља бајки са
нестрпљивом се очекује нови
Черчилов говор.

Радио лечење

СТАЉИН: — Овде у студију осећам се нај-
боље!

Доскочили ...

Један амерички индустријалац је изјавио да може
свакога дана да изгради по један трговачки брод...

Оно чега нема - без тога се може

Кујбишев, новембра. — Пошто
је увидео да његови англисак-
сонски савезници и не помишља-
ју да му стварно помогну, Ста-
љин је одржао говор у коме је
рекао да њему не треба други
фронт пошто је већ отсвирао ла-
будову песму али други фронт
треба Енглецима и Американци-
ма и он се због њих брине па
зато и тражи други фронт јер
им жели добра и бог зна како.

На овај његов говор, били су
у Лондону и Вашингтону силно
тронути пошто су Стаљинови ор-
таци познати као сентиментални.

— Ми смо савесни према послу. Штедиммо муницију.

— Да ли је истина да меланхолија долази због несташница брома у крви?
— Како коме, код мене долази редовно због несташнице новца у цепу.

Сатиротске БОДЉЕ

ПРОМАШИЛИ ЦИЉ
На великој поморској регати у Јужном Пацифику у сигурном стилу победила је јапанска екипа. Интересантно да је америчка флота промашила циљ. Место да плови у правцу Соломонских острва она је отпловила на дно Пацифика.

ЗАЛУТАЛИ
На овогодишњем крос контрију кроз Кавказ са успехом води и побеђује немачка репрезентација. Занимљиво је у овом такмичењу, што су Тимошенкови репрезентанти залутали неки у шуму а неки у заробљенички логор и ако добро познају овај терен.

„КАСАШТИК“
Утакмица Б.С.К.—С. К. 13 увек напуни клупске касе а на чисто спортску страну се слабо гледа пошто је свуда најважније пара, па и спортисти неће од тога да одустају. Као што деле приход, поделили су и бодове.

Имитација

Три монденке из београдског друштва спремају сархе у хумане сархе.
— Знаш, сетила сам се да вечерас продајем пољубце у хумане сархе. Тако раде у Америци и то је врло оригинално.
— Сјајно, а хоће ли бити скупо?
— Наравно, сто динара један пољубац. Мислиш да ће ићи?
— Несумњиво! На оваквим добротворним приредбама можеш да добијеш увек двоструко више него што вреди...

НАЈВАЖНИЈЕ
Клијент: — Господине докторе, хтео би да знам да ли имам разлога за развод брака?
Адвокат: — Јесте ли ожењени?
Клијент: — Јесам.
Адвокат: — Па то је основни разлог.

Опрезност

МОРНАРСКА ЉУБАВ
— Дозволите ми да отворим бране свога срца, да вас узмем собом, као реморкер и да заједнички заплavimo реком живота...
ПЕСНИЧКА ПРИРОДА
— Шта вам рече жена кад сте посматрали онај дивни водопад?
— Упитала ме је, да ли сам заврнуо све славине у стану.

НЕДЕЉА, 8 НОВЕМБРА

Устребало ми јутрос нешто пара и потрчим код комшије Чедде, кафеције. У кафани наћем само келнера како дрема код фуруне.
— Где је газда? — питам га ја.
— Отишао на крштење — одговори он лено.
— Ух, богаму, а баш ми треба.
— Па да га зовнем? — пита келнер.
— Па ваљда нећу звати човека са крштења — ишчуђавам се ја.
— Ма, није он далеко — вели келнер. Ту је у подруму.
Тек се сад сетих да мој комшија крштава пиће у подруму и да се таква радња данас стручно зове „крштење“.

ПОНЕДЕЉАК, 9 НОВЕМБРА

На сиромаша човека свако диже глас — жали ми се Јанко, чиновник IX групе, који станује на мансарди. Откако нисам хтео да се селим газда узео пик на мене па сам ја за све крив. Код инжињера Минке на рвом спрату било синоћ неко весеље па је цела кућа одјекивала од радија и музике, а газда, иако зна да ја немам ни дромбуљу а камо ли радио, вели ми јутрос:
— Слушајте ви, немојте да правите циркус од куће. Ово Ово није циганска мада...
Узалуд сам га уверавао, да се из мога стана не чује ни шапат (жења ми на путу) а камо ли ларма, он ми опет отказа стан.

УТОРАК, 10 НОВЕМБРА

Рђаво време а богами и године натераше ме да ућем у трамвај. Чекао сам равно осам трамваја док сам се некако угурао у девети. Чим сам ушао дохвати ме људска бујица и однесе чак у средину кола и ту ме уфрклиште између две клупе. До мене један дечко, исцелан и бос,

држи на глави једну корпу, пуну неких пакета.
Одједном зачух женски глас, хистеричан и пискав.
— Макни се од мене. Видиш да си ме сву испрљао. Зар је за тебе трамвај. Што не идеш пешке, дроњавко!
Дечко се одмаче и сасвим припи уз мене и ја погледах ту даму. Намазана, са лицом око врата, кожне рукавице а усне црвене као крв.
— Не може човек од бараба да уће у трамвај — сикће она даље. Ко зна да ли ниси ушао нешто да украдеш. Стално читам да се у трамвају краде.
Узех дечка и метнух га на место а сам стадох до ове монденке и она заћута. Би је ваљда стид или се заморила.

СРЕДА, 11 НОВЕМБРА
Мој сестрић Паја био са мајком у циркусу. Када се имитатор животиња, пошто је исцрпео цео свој програм, обратио публици са питањем:
— Коју животињу хоћете сад да имитирам? — завладала је мртва тишина коју је прекинуо Пајин глас:
— Ајд чико имитирај сардину без главе...
Публика се насмејала у глас а имитатор се изгубио иза завесе.

ЧЕТВРТАК, 12 НОВЕМБРА
Сретнем данас мог пријатеља Стеву. Иде са сином и нешто га грди.
— Шта је урадио наследник?
— питам ја Стеву, пошто се поздрависмо...
— Шта је урадио? Упропастио ме — одговара Степа љутито. Последње паре сам дао за његове ципеле, а он играо футбол и одвалио ђон.
— Не знаш ти тата какав сам

ја баксуз — вели син, повелики клипан. Од 22 играча ја једини закачим један пањ кад сам шутирао и одвалим пенце. А не бије ме баксуз само ту. У школи од 34 ђака увек мене прозове професор кад сам неспреман. Да сам зубни лекар, како ме бије баксуз, сви би се људи рађали са кљуном — заврши он своју одбрану, а ја и његов отац се насмејасмо...

ПЕТАК, 13 НОВЕМБРА

Мој пекар се жали како му сваки дан једна девојка украде хлеб. Да смањи штету он се сваки дан „вадио“ на кантару. Досади нам то па се решимо да пазимо на осумњичену девојку и, заиста, јутрос је ухватисмо где изнесе хлеб.
— Зар те није срамота да крадеш? — повикасмо на њу.
— Извин'те ја не крадем — одговори она увређено. Дао ми Сима. Он ми је обећао сваки дан по један хлеб ако са њиме идем у биоскоп.
— Ко је тај Сима? — питамо је ми, а она нам објасни да је то пекарев син. Води човек љубав на наш рачун.

СУБОТА, 14 НОВЕМБРА

Наш „хаузмајстор“ Тома напије се сваке суботе а његова жена Милка само вришти. Тако било и данас. Дошао Тома мртав пијан, а његова му Милка вели:
— Срам те било да те буде. Наљоскаш се а ја и деца гладујемо. Требао би од стида да се у црну земљу сакријеш.
Тома, који је имао у подруму балонче ракије (зато је Милка носила кључ код себе) одговори одушевљено:
— Право кажеш Милкице. Дај ми кључ од подрума. Одох ја под црну земљу.

Код лекара

— Зашто сте дошли код мене! Ја сам ветеринар.
— Баш зато. Имам коњску прехладу.

Зна да свира

— Шта би ти радила, када би знала да свираш на клавиру као ја!
— Ја бих узимала часове из клавира.

КАД ЈЕ СТЕВАН ЗАПЛИВАО...
Један пријатељ, коме није никад одбијао да учини услуге, замоли га да му потпише меницу. Степа одмах одговори:
— Хоћу, али је то тринаеста меница коју потписујем овде у Београду, молим те да наћемо некога коме такођер треба потпис, па да уједанпут потпишем и четрнаесту...

ЕТИШУРАМ
Годишња доба сад чудно стреме Превртљиви људи као и време У космосу забуна је вража У лето се јежимо од зиме Сад спремамо купаће костиме За Никољ-дан може бити плажа.

— Зашто немаш орман за књиге, кад имаш толику библиотеку!
— Нико неће да ми да орман на зајам.

САВРЕМЕНА Мира Корзо

Чим се црна ноћца спусти И на земљу падне мрак На корзо-у тад загусти Дон-Жуан је онда свак Стално пљушти псовка сочна.

Офанзива на цурице Ил' директна или бочна На све стране кроз улице Стално пљушти псовка сочна.

Шта ко ђева...

ОБУЋАР
Љубавни се јади множе Срце ми од шевро коже Хоћу да га пенцетирам Па ћу да га штрапацирам Кад од некуд доћу цвикле Ударићу с гумом штикле.

ПИЉАР
Узјахо би коња врапца Ал' не могу због рибанца Немој душо да си љута Дошло моје пег минута.

МЕСАР
Сад ме воду женске fine Због бифтека и кртине А кад доћу бесне даме Утрапим им коске саме.

ПЕКАР
Ја те љубим ко врућ хлеба Купићу ти све што треба Ако будеш мени склона Биће хлеба — без купона.

МЛЕКАЦИЈА
За љубавне ја сам згоде Дајем млеко ал' без воде Ал' ме зато бабе куну Сипам воде канту пуну.

КРОЈАЧ
Пишем ти душо хитно И штепујем сасвим ситно Зашто си ме, ох слагала Срце си ми профирчала.

ЧИНОВНИК
Зеница си ока мог Али само од првог А кад доћу крупни данш Ти се онда мене мани.

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

ЦРНЕ ИЛИ ПЛАВЕ

— Које су жене темпераментније, црне или плаве?
 — То питај Милкицу, она је била и једно и друго.

ПОМЕНИ

Нашом миљанчету и штићенику, добром и никад не прекаљеном носачу авиона «Курацесу» даваћемо трогодишњи помен у Скапа-Фло. Ожаловшћен британски адмиралитет.

Пријатељице

Разговарају две пријатељице о другој.
 — Мица има дивну косу. Сигурно се брижљиво стара о њој.
 — Наравно. Свако је вече заклаучава у орман.
 — Моја жена ужасно кашље. Дању још и може да се поднесе, али ноћу немамо мира ни ја ни она.
 — Па нешто морате да предузмате?
 — Свакако. Отпутоваћу на пет дана у бању.

Мена, узгред пронађена

Неколико дана после свадбе, која је изненадила многе људе, нађе се писац са својим пријатељима. Он мораде да прича.

— Пре неколико месеци, баш сам био удубљен у посао, кад уђе поштар. Нисам ни обратио пажњу на пошту, него сам наставио да радим. Пошту сам тек после подне узео у руке. Механички отворим писмо. Кратак садржај мало ме је изненадио и збунио.

— Ти си зао дух! Твоја дрскост је све несноснија! Страшан си ти! Али да се не би много у животу кајао, ја хоћу да се нађем с тобом. Дођи у шест сати у Градски парк — кафану. Буди тачан! Ирена.

— Зар ја зао дух? помислио сам. Ко је, уосталом та Ирена? Погледах коверат и опазих да писмо није мени било ни намењено, него неком господину Петру Симићу, који станује спрат ниже.

Писмоноша је, без сумње, забуном донео туђе писмо мени. Насмејао сам се. Познавао сам господина Симића, који је недавно узео собу у истој згради где и ја станујем, али он се ретко виђао. Није давао изглеђ таквог заводника, који ће се у животу кајати због неке девојке. Није ми ништа преостало, него да сиђем доле и предам писмо правом адресанту. Било је пет сати. Али кад сам сишао у његов стан, он није био код куће. Његова станодавка рече да је Симић отишао врло узбуђен, али куда је отишао, то она није знала да каже. Одлучио сам зато, да сам одем на заказани са-

станак у кафану Градског парка. Али како да нађем међу толиким девојкама Ирену? Међутим, знао сам, да овај ребус може да реши обер, наравно, уз добру напојницу. Тако је и било. Приступио сам столу, за којим је била симпатична госпођица и рекох:

— Долазим у место господина Симића:

Госпођица је сва поцрвенила у лицу и рече љутито:

— Тако! Најпре ме је прекљњао у писмима. И када сам напoкoн попустила и пристала, он шаље заступника! Али то је...

И она настави да говори све ватреније, тако да нисам могао да дођем до речи. Она ми се допаде. Помислио сам: Ако је судбина њено писмо гурнула у моје руке, уместо у руке господина Симића, то онда мора да има и неког смисла.

— Ми све знамо, добаци ми један од пријатеља. Ти си Ире-

ну уверио, да је овај господин Симић на њу заборавио. И тако си ти сам дошао до познанства са овако лукавом девојком. Али морам ти рећи, да од теба то није било пристojно, и ако су у љубави сва оружја дозвољена.

Тако сам ја заиста, дошао до познанства са мојом женом, одговори писац смешећи се.

— Где, какве забуне. Ти си се оженио Иреном?

— Иреном? Не! Напoкoн, ја сам хтео да покажем шта је пристojно. Ирена је на крају била толико уморна, да сам ја дошао до речи. Објаснио сам јој целу ствар. Њено лице се разведрило. „Ах, сироти Пера“, уздахну. „Шта да ради сада? Он верује да сам ја на њега љута! Тај ће да направи још неку глупост“.

Она скочи и оде, остављајући ме да исплатим њен позамашан цех. Она је чекала, као што сам касније сазнао, пред Симићевим и мојим станом, све док се он није повратио. Они су сада срећни љубавни пар. А мене називају њиховим рећним списоцем и заштитником. Али судбина ме је ипак наградила. У кафани Градског парка седела је за суседним столом једна млада дама, која се поче смејати, кад је Ирена излазила из кафане. Запитао сам је, да ли она то, можда мене исмејава. „Грешите, одговори. Изашли смо у поље. Питала ме је само, да ли сам посредник у љубавним стварима и да ли увек седим између две столице? Ја уздахну. То је често награда писцу. Прошетали смо се и...“

ДАНАШЊЕ ВРЕМЕ

— Тата, зашто ти ниси богат као Перицији тата!
 — Зато, сине, што је он трговац бундевама.

Комунална храника

ДЕГРАДАЦИЈА

Годинама се Чубура трудила да дође до трамваја и таман је то постигла, нова регулација „Славије“, као маказама, поново пребаци Чубуру на периферију.

НИЈЕ У КОМБИНАЦИЈИ

Кућевласници из горњег дела Његушевеве улице одахнули су душом пошто је већ прошао Минтровдан а њихова улица није регулисана па се може сматрати да је испала из комбинације.

ЈЕДАН ПРЕДЛОГ

Пошто је утврђено да се многи возе трамвајем само из луксуза, један чиновник са Ђерма упутио је предлог да се уведу купони за трамваје. Купоне би добили само ђаци и послован свет који станује најмање два километра од своје радње или канцеларије.

Уместо Равајла

Тошке се шета...

да су ретрути на причес:

— Шта је па тој? — питајем ја а један мавноглаваст, сас окаљке, збори ми:

— Чекамо си трамвај...

— Ако, бре, ако, ћу попричекам и ја — викам си ја и фанам место до ону трепетљику а она салте жмијоше. Дремамо, стојасмо, мука ме уфати од стојање а трамвај неће да искочи. Већ сам мислеја да јаје стробарење у циркус, ал кад

то неки белиградски фиц и измотанција кад искочи трамвај петљика седнала у вр па не моготкуда хошку. Леле бошке што се напраје калабл'к. Један с качкету уфатија за мој капут па иска преко мен да рипне на куде трмавај..

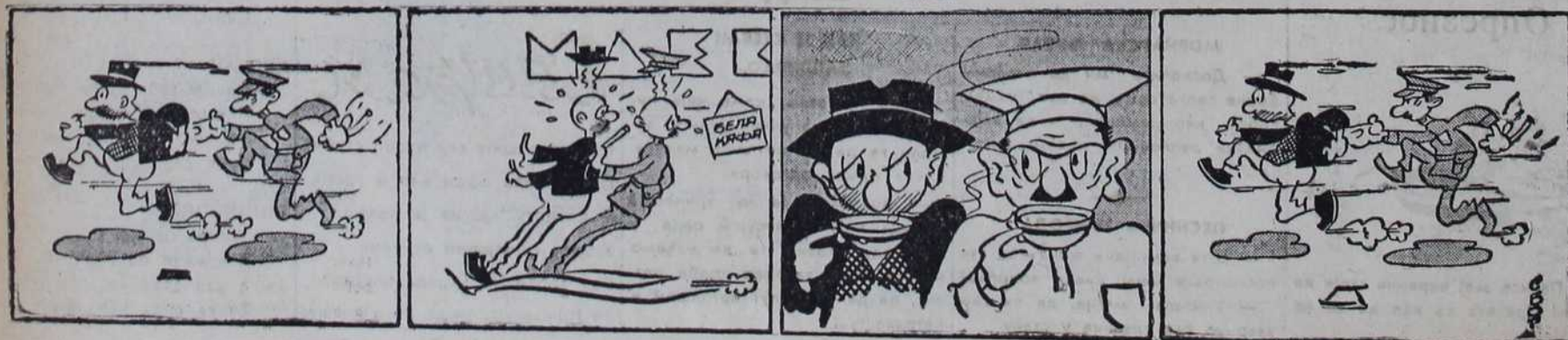
— Стој, бре, замлато! Пускај ми капут — викам ја, ал он не попуска. Улегомо некако а родија. Забравија сам и онеја један другог ујашија какој да

сам се обрнуја она моја трепетљика седнала у вр па не моготкуда хошку. Леле бошке што се напраје калабл'к. Један с качкету уфатија за мој капут па иска преко мен да рипне на куде трмавај.. Стој, бре, замлато! Пускај ми капут — викам ја, ал он не попуска. Улегомо некако а родија. Забравија сам и онеја један другог ујашија какој да

ће да уфати место кроз онеја гурњаву. Полудеја бре народ. Сви се, бре, потикаше од журење, а ники ич не работи салте да негде мицају због зашто на куде белиград цео свет има пундраци па си не може да седи на куде дом. Туј ги нема домакини и еснаф човеци да си седе на куде дом, с домакицу, већ све неке сојгарије што си тепају але по кафане и журомешинку, мислеја сам да ће ми ви. А с'г у здравје, због зашто има да одим на жур код мадам Цуди, ил како гу је крштено

Ваш ТОШКЕ

ЛОПОВ ЈАЦА И РЕВНОСНИ ЧЕДЦА

ШИРЕНА СТРАНА

Бодљикава козерија

Између учтивости и полтронства врло је мала разлика. До душе, унутрашња је разлика велика, али је зато спољна незнатна. Учтив човек не жели да се никоме замери а полтрон не сме да противречи и да се замера. Зато је у друштву врло тешко разликовати један од другог јер ма шта неко трућао, сви ће ћутати. Из тих разлога врло је тешко установити који елемент преовлађује у данашњем друштву Београда. Јер, ако се нађе нека будала у једном друштву, који говори само неистине и глупости, ретко ће неко од нас устати да га опомене на ред и да оповргне нетачности. Већина ће ћутати и слушати а мањина ће се дићи и отићи. Оптимиста ће рећи да смо ми учтиви и васпитани људи а ја бих пре рекао оно друго. Правда ме само то што ја једну овакву констатацију не бих смео да учиним јавно, већ овако, испод жита. Немојте се чудити. И ја сам Београђанин.

Седим ја јуе у берберници — то му дође као нека мала сала за пробе — а један познати београдски газда прича о своме рооољубљу и очинском старању за сиротињу. Знамо га добро и баш смо га оговарали што је отказао стан једној сиромашној удовици која није могла да пла-

ћа кирију, кад он уђе. Да то није проба за циркус неко би се дигао и узвикнуо:

— Доста брате! Шта нам се ту пренемажеш.

А овако ми сви ћутимо и као одобравамо његово пренемагање а знамо добро да то ти прича само да се увежба у својој улози клоуна.

После тога отпоче да вежба своју улогу један бакалин који за време рата купује већ трећу кућу. Он нас увери (а ми се сви сложимо са њиме) да он ради на чисту штету а све из љубави према ближњем.

Тако је свуда и на сваком месту. То не треба да чуди. Када се скупе клоунови и циркуски вештаци, они се лажу између себе и, из колегијалности, верују један другоме, пошто ако би један од другог захтевали истину, разговор би био немогућ. Уосталом, истина је као кинин. Јесте лек, али је горка и човек је узима само кад мора. Па и онда се труди да укајшари и узме коју пастилумање. Јер ко је луд да гута кинин када на све стране слаткиши. А што се кваре зуби и стомак, то је само споља. Ко те још зато пита, кад је слатко и, што најважније, пабе. А и сирће је слатко кад је муле.

ПРВИ ПОСАО

Шеф: — Је ли вам рекао мој књиговођа шта ће вам бити први посао!

Нови чиновник: — Рекао ми је да га пробудим, чим ви дођете.

Ерина посла

Један трговац продаваше на ужичкој пијаци мед у чабрици. Мед бејаше леп и житак а чабрица пуна. Један Ера видео то па смишљајући подвалу узе са пекаре врућ сомун. Затим се упути кроз пијаци. Кад је пролазио поред чабрице он испусти сомун у њу и закука:

— Јао, грдан шта урадиш? Ће испустиш овако леп сомун.

— Вади га одагле и бјез? — повика трговац.

Деманти

— Чуо сам да су вас сељаци истукли на путу.

— Одвратна лаж! То није било на путу него у возу.

— Јесам ли заиста први који не моли за пољубац!

— Наравно, драги, сви остали нису уопште ни питали.

БОЉЕ И ТО

После једнога од првих приказивања Шилеровог »Виљема Тела« разговарао је аутор са једним пријатељем о самом комаду који није најуспелије изведен.

»Глумац који је играо главну ролу«, — приметио је пријатељ, — »у неким моментима је потпуно промашио улогу«.

»Ја мислим да је и то ипак боље него да је промашио јабуку!« — одврати Шилер и насмеја се, иако му није било баш до смећа.

ИСПРЕТУРАНИ ОГЛАСИ

Прави периски тепих; са сто двадесет басова, и два регистра, потребује млађа породица за одмах, награда по споразуму.

Нов женски капут; у најлепшем крају Београда продаје се врло јевтино, уз мањи хипотекарни дуг.

ПОСЛЕ ВЕНЧАЊА

— Сада сам изгубио и другу рукавицу!

— Данас правим саме глупости!

СУВИШАН ГОСТ

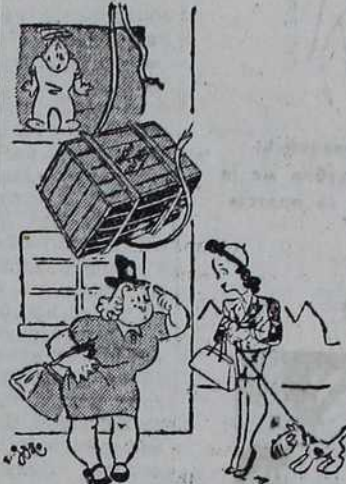
Познати виолиниста Јоаким концертирао је у швајцарској са великим успехом и најотменије друштво се отимало да га позове на своје пријеме. Један богати индустријалац нарочито се каприцирао да му славни музичар буде гост на вечери.

— Али никако немојте заборавити да понесете и вашу виолину! завршио је индустријалац свој говор.

Јоаким, га је зачуђено погледао:

— Зашто, кад моја виолина не једе?!

У ПРАВИ ЧАС

— Морам дати да ми се пре-судје овај шешир.

ВРЕМЕ И ВЕЧНОСТ

Неки брбљивац, који се сматрао за врло духовитог човека, запитан је у једном друштву познатог филозофа Лихтенберга:

— Можете ли да ми кажете разлику између појмова времена и вечности. Лихтенберг га одмери кратким погледом и одговори:

— Није то тако једноставно драги пријатељу. Када би хтео да узмем времена да вам то објасним била би потребна читава вечност док би ви то разумели.

ТОПЛА ЉУБАВ

— Ти љубиш тако топло, Мила, ја осећам топлину чак у ногама.

— Ако ми не кажеш коме пишеш, Јело, тада нећу проговорити с тобом ни речи!

— А ако ти то ја кажем тада тек ти нећеш говорити самном.

— Био сам у води с много деце!

— Девојчицама или дечацима!

— Незнам сви смо били голишави.

КОКЕТНА ПРИМАДОНА

Када се у Паризу давала Глукова »Армида« главну улогу у тој опери имала је певачица Софија Арнолдова која је била чувена не због свог доброг гласа но и због своје ванредно лепе појаве.

Али Глук је сматрао да Софија је и сувише истиче своје телесне дражи. Много више него што улога захтева. И зато је врло опрезно опоменуо »божанствену Софију« рекавши:

— Зар је једној уметници која располаже тако дивним гласом и осећањем за уметност, потребно да кокетује са публиком као нека лоша кафанска играчица.

— Ах, Маестро, рекла је Софија, ваше арије могле би да пева и нека друга певачица али — ту је Софија загрнула своје широке сукње до изнад колена — реците ми да ли у целом Паризу постоји још један пар овако лепих ногу као што су моје?

— Зар ти нисам забранила да се играш са неваљалком Миком!

— Па зар изгледам као да сам се играо!

Сваког дана

ПАШИЋ И СИН ПОКОЈНОГ ПЕТРОВИЋА

Неколико дана после смрти некадашњег сељачког парламентарца Станка Петровића »Куће«, сретне на улици Пашић Петровићевог сина Михајла.

— Овај, рече Пашић, твој отац умре?

— Јесте, господине Пашићу.

— Овај... Бог да му душу прости!... Знаш он је ту скоро био у Београду али ништа о томе није говорио!...

ПАШИЋ И ПОК. МОКРАЊАЦ

Наш чувени композитор Мокрањац хтео је да приреди поводом 25 годишњег јубилеја концерт, на који позове и Пашића.

Пошто Пашић није могао лично да присуствује концерту због важних послова позове секретара па му рече:

— Овај... јесте... молим Вас напиши једну честитку господину Рибарцу од моје стране и честитај му Велики партиски концерт!

ЈЕДИНИ ЛЕК

Велики немачки глумац, Кајнц, имао је приликом свог гостовања у Грацу, врло рђавог партнера. Хајнц је играо Хамлета а партнер Полонија. Љут што има овако лошег друга, Кајнц за време последње пробе рече:

— Слушајте колега, ја вас морам убити већ у првом чину! (јер Хамлет убија Полонија у другом чину).

Међу ноцарима

— Такве сам ти ја среће на картама! Једног дана добијам, другог дана губим.

— Па то је бар лако, играј сваки други дан.

— Кажу истину: Ко ти је радио домаћи задатак!

— Тата.

— Сам.

— Не, ја сам му помогао.

Не зна бон-тон

— Како ти се допао летос Мика Јовановић!
— Та, нарочито васпитан није: пољубио ме је ваљда, десет пута пре него што ми се претставио.

Грешке

— Знате ли ви, идните, да смо снимили 5000 метара филма у којем ви играте римског војсковођу са сатом на руци!!!!

Жирафина љубав

Мик

— Слушај драга, ја се толико жртвујем да и скривим врат, а ти ме одбијаш.

Сваке недеље ПРИЧА

Неуказни муж

Хеј господине! Где сте запели као сивоња. Што не гледате куд идете? Обористе ми дете...
— Извините молим Вас, јако журим — извињавао се једном старијем господину млађи човек, на сред Теразија. Гледајући из далека он ми се учини познат, па зато прибох ближе да га боље видим. Јесте, познато ми ово птичије лице са кратковидим очима које страшљиво лете са предмета на предмет.

— Одакле се ми познајемо? — упитах га ја док је још збуњено стајао на тротоару.

— Ах, Ви сте то г. шефе! — обрадова се он. Ја сам Душко, Ваш бивши секретар.

Сада се сетих. Пре десетак година, док сам још био шеф једног надлештва, он је био мој секретар, то јест чиновник и приправник који није био ни зашта друго већ само да прима публицу и отвара пошту.

— Па шта је сад стобом? Јеси ли у служби? — почех да га испитујем, а он се одједном нешто сети, па без збогом дуну. За час се изгуби у гомили света.

Зантересовах се за њега и чим стигох кући, ја се телефоном почех обавештавати о њему и прво позвах моју бившу дактилографкињу Цацу, која је била информациони биро за цело надлештво. Када је запитих за Душка, она разјапи уста и ево шта ми исприча:

— Јао, несрећник! Ето већ девет година не може да добије указ...

— Шта, још није разврстан? — изненадих се ја, али ме Цаца прекиде:...

— Море у служби је дотерао до IV групе и прстигао све старије колеге, али у браку није даље дотерао од практиканта. Али ако! Хтео човек да прави каријеру па се оженио са ћерком начелника Симе. Добио чак и мираз, кућу на Врачару, али шта му све вреди. У кући је роб незаробљени. Нема права ни да се издува ко човек. Његова Олга му утрапи свако јутро сак послова које има да сврши зиме...

и он по цео дан трчи. Поломи ноге. А за то време његова Олгица ужива. Пре подне се шета, а после подне бриџ, покер и реми. Недељом трке, а увече позориште! И то све без њега. Он је само фирма и спољни момак. Особито после подне. Мора да набави цигарете за Олгицу и њене кавалере и то није лако. Бар у пет трафика ухвати ред и до 5—6 сати цоња у реду, а ако не донесе бар 40 комада „Мораве“ и „Ибра“ тешко њему.

— Па шта му ради? — интересујем се ја.
— Оно што шеф, и то цандрљив шеф, ради своје практиканту. Грди га, понижава, прети му отпуштањем и засипа га пребацивањем. За сваку његову грешку, она га дочека са овим уводом:

— Јао, мени несрећници што се окова за тебе. Мој те тата направио од блата, увео те у друштво и направио господином а ти идеш по улицима и продајеш зјала; сигурно си нашао неку белосветску...

— Зар ја? Никад! — Брајни се Душко и удари у правдање, често се и расплаче али она хижена ни сузу не пусти, већ га једнако мучи, а сви знамо да јавно живи са Савом инжењером. Свако пре подне је код њега и јавно се шетају, а онај млаз мора да за Саву купује дуван и набавља угаљ...

— Па зар он то не види? — чудим се ја кроз телефон а са оне стране жице допре ироничан Цацин смех:

— То не виде ни они мужевр који су узели жене голе као прст, а камо ли они који су се оженили са миразом. Па мираз је гори него црне наочари. Не сме да види а и не може. Не да му мираз...

— Па добро — распитујем се ја код Цаце има ли изгледа да овај јадник добије указ!

— Ни помена! — смеје се Цаца. Једино му се може десити да буде редуциран. То је судбина свих практиканата у очи сак послова које има да сврши зиме...

Љубомора може да доведе и до крви

Иако је скоро осам сати увече, иако ће ускоро да има десет особа на вечери, г-ђа Жилић лежи на дивану лако обучена и сања о нечему.

О чему она може да сања? О некој давној или скорашњој успомени, јер то сањање доводи врло често на њене усне осмејак пун нежности и опомињања.

Улази одједном лепа служавка.

— Госпођо, долазим као без даха да вас обавестим. Припазите се! Господин је овога часа дошао кући. Он зна да је један господин био у кући данас по подне и да се дуго задржао...

Госпођа, страховито преплашена, долази ипак брзо к себи:

— Слушајте, Анкице, реците да је долазио због вас.

Али Анкица диже руке небу и узвикује:

— То не могу никако. Господин ће се много наљутити. Он је врло љубоморан...

ОСНОВАНА 1886

Једна нимало озбиљна ствар суди се пред судијом. Први сведок долази. То је једна дама зашла већ у године, деколорисане косе, лица нашминкана, накинђурена од главе до пете.

На непријатно питање судије колико јој је година, нашминкана госпођа жели да се мало подмлади.

— Имам тридесет година, одговори она мало оклевајући.

— Тридесет година! Јесте ли сигурни? Размислите мало! Кад сте рођени?

— Године 1886, прави се она.

— Врло добро, одговори судија. Затим, окрећући се писару, нареди:

— Забележите: основана 1886, обновљена 1906.

Докторска шала

У нашем прошлом броју изашла је једна мала козерија о тобожњем сукобу хирурга са Централом за кожу. Пошто има људи који у свему виде по неку аферу, због њих објављујемо да је то све била шала а имена лекара објављена у тој козерији су узети из списка оних који имају највећу праксу.

Изговор

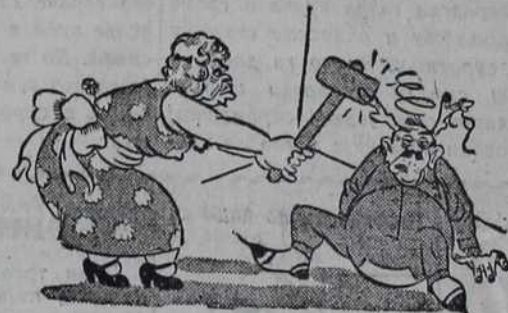
— Де, не плашите се! Знате неко ми је куцнуо на прозор, а ја сам хтео само да видим ко је!

Како мали ПЕРИЦА замислила...

... да одело прави човека

и жену која је мужу набила рокове

Врло добро

— Како напредује ваша кћи са певањем!
— Врло добро. Професор певања је рекао, да ће већ идуће недеље моћи да извуче вату из ушију.

Досетљиви

— Не брини ништа. Ако нам не откључа рајска врата, имам ја калаузе.

ПРВИ ИЗВОР БРАКА Г. ПЕРЕ

Брак г. Пере, професора, званог „природни логаритам“ и г-ђе Зоре био је, у правом смислу речи, сложена функција са две независне променљиве — г. Пера и г-ђа Зора и две константе од којих је једна била рационална: новац, а друга имагинарна: љубав... тј. — да се изразим језиком нас, математичких лаика — г. Пера је склопио брак са г-ђом Зором из чисто математичко-материјалистичких разлога и у отсуству најмање љубави...

Па, ипак, упркос томе, њихов брак је био солидан, тачније речено, изгледао је солидан и у очима света, а и у очима саме госпође — Зоре. Међутим, у стварности је било сасвим другачије. А како је та стварност изгледала, допустите да вам математички претставим. Али, пре свега, треба да и брак ових супружника претставим математички. Он се да претставити једначином, која гласи:

„Брак Петровића једнак је: „господин Пера плус госпођа Зора плус ватрена и лепа госпођа Јела плус љубав (манифестована у свима облицима) минус госпођа Зора“.

Сирота госпођа Петровић није знала вишу математику, диференцијале и изводе и, на тај начин, није могла да похвати конус своје мужу, који је већ десетак година увелико вароо с гопса — Јелом.

Међутим, пре месец дана — хе! тако је ваља хтела судбина — господин Перин син Мика, ученик VIII разреда унео је светлост у ову тајну.

Госпа Јела имала ћерку у VI разреду, која је била лепа... (није ни чудо: ивер не пада далеко од класе)... и у њу се загледао г. Перин Мика...

Тако, временом, између њих се развила љубав, која је расла „аритметичком прогресијом“...

Једног дана Мика (тако се звала г-ђа Јелина ћерка) позва Мика својој кући, тако мало... на „разговор“...

„Мика је био одушевљен и у себи се питао шта би рекао његов „ћале, који је навичина“, када би дознао за ово...“

„Случај је хтео да се госпа Јела, која је тога дана изашла у варош, (због чега га је Мика и звала) изненада врати и то са г. Пером...“

„Шта је било, не вреди ни причати, јер, после свих сцена, које су се тада одиграле у госпа Јелиној кући, г. Пера и његов син су склопили пакт о ненападању, који их је обавезао на свето чување тајне и гробно ћутање пред госпа-Зором...“

Али, зато, Мика сад ревносно одлази код Мице на „разговор“ где каткад у веселом квартету пије „кафу“ и студира експерименталну математику...

— Данас сам био на фудбалској утакмици. А резултат можеш да прочиташ на мом лицу.
— Разуме се 3:1.

Мали огласи

У трамвају бр. 6 изгубио сам повећи џак лука, умољавам поштеног налазача да половину задржи за себе, а другу са џаком да ми врати натраг, пошто ми је драга успомена. — Коце кафеџија.

Купио бих једну вилу за уживање на Дедињу, или у ком другом крају Београда. Цена споредна, јавити на адресу: Мићун, талигаш. Живезничка станица.

Радо бих се оженио са младом удовицом која је спремила добру зимницу. Чика Тоша.

Онај господин, сељак који бихтео да усрећи младу интелектуалку, нека се јави администрацији на шифру »Чезња за селом«.

Дајем сто килограма кромпира за пар скија и један пар ски одела. Панта млекација из Миријева.

Тазе Рембранту. — Послате карикатуре су искувише карикатуре да би могле бити употребљене.

Ђокици. — Ко има дугачак језик мора рђаво да прође, пошто је то само женама дозвољено.

Јовици. — Лепо народ вели: Црнац је одиграо своју улогу а сад може да иде. Зато се никад не треба вискати.

Младој удовици. — Удовица је само онда интересантна кад је млада. На вашу срећу то сте ви знали пре нас, зато за Вас нема зиме.

Плакоокој. — Требали сте се чувати да муж не сазна, а сада је опрезност излишна. Али, нећете ваљда, због такве ситнице мењати Ваше навике.

Цал-Келнеру. — Кад вам је мало 10.000 месечно зараде, треба да изгорете, јер ко тражи веће изгубити и своје из вреће.

Искусном политичару. — Шта да вам радимо. Прошла вам је коњунтура и сад вас сви рачунају у старо гвожђе.

Мими. — Не излазимо на корзо па вам зато не можемо послати податке о Вашем Ђоки и његовом понашању.

Вељи, државнику. — Ако сте већ навикли да се возите, Ви пробајте са бициклом или шпедитером. Верујте да су то врло угодна превозна средства.

Газда Љуби. — Знамо да није пријатно отворати џекмеже, али кад можемо ми сиромашни, можете и Ви са ваших 40.000 прихода.

Лепши. — Не треба завидети другарици јер ко зна како ће се веридба завршити, па се само узалуд секирате.

Госпа Тинки. — Љубомора је штетна не само по лепоту већ и по џеп. Важно је да муж код вас држи паре, а где му је срце то је његова ствар.

Лепом Мирку. — Трговина је увек иста. Са начелима као и са робом. Продаје се оном ко да више.

Малом Ђури. — Песма: „Ала наше за кратко бејаше“, нема рефрен зато је не треба певати.

Клеопатри. — Постоји арапска пословица да је лакше отети туђег мужа, него задржати свог.

Н. Н. — Ниш. — Пошто уз Ваше „вицеве“ нисте послали и голицаљку, не можемо их објавити.

ШТАМПАРСКЕ ГРЕШКЕ

Бува (бура) је преврнула чамац.

Општинско воће (веће) са претседником на челу стигло јуче у Београд.

Овај човек је пун тумора ((хумора).

Лекар му је наредио да се купа у бари (бањи)

Одрудио (оградио) је своју вилу.

Да му докаже колико га воли, она надиса (написа) читаве стране.

Отисао је код лекара (пекара) да подигне своје следовање хлеба.

Ови матори (шатори) су одлични за излете.

Од данас је Мика постао шеф једног одељења трговачке банде (банке).

Лопов се прошуња кроз маму (таму) и ускочи у собу.

Малом Перици професор рече: „Узми греду (креду) и пиши“...

У последње време господин Матић осећа неке бонове (болоне) у стомаку.

ИСПРЕТУРАНИ ОГЛАСИ

Млад трговац, удовац изгубљен на Крстов-дан, жуте длаке уши клемпаве. Одзива се на име Фифи. Награда проналазачу.

Изгубљен куфер — За прилод добра раса. Упитати Душановац. Баба Тикина бр. 3.

Керамичар — врши радио оправке са гаранцијом — уз награду за успомену. Упитати код обућара „Ледоломца“.

Продаје се бифе за 300.000 копија 6X93 динара. Упитати „Слудио“ трговину уметничког предмета.

Тражим фризерку добру, потребна ми је за набијање шљаке око моје виле. После употребе враћам је у исправном стању уз добру награду.

Потребујем часовничарског помоћника. Пре подне за кување, а по подне за излазак са децом. Са свршеном школом за нудиље.

Самосталан књиговођа јачина 5 коњских снага у исправном стању, а може и као старо гвожђе — уступа се. Адреса у администрацији.

Ковач — полован потребан хитно, да може да се употреби наместо душека. Упитати баба Милеву. Јатаган Мала III ред. **Даме!** Реуматизам ишијас, гихт, добићете по предатним ценама са гаранцијом у фризерском салону Миле.

Моју жену Радмилу Јовановић, изгубио сам са документима и новцем. Поштени налазач нека њу задржи а новац да ми врати.

Госпођице! Штимовање и све сличне оправке врши козметика Жана.

Комбиновани орман. — Изгубио сам између Славије и Дедиња или у трамвају број 12. Молим поштеног налазача да га преда у отвореном коверту на пост-рестант 301.

КАВАЉЕР

— Госпођице, смем ли Вам понудити свој кишобран!
— Хвала, ја имам свој!
— Онда ћемо ваш затворити и ићи заједно под мојим.
— Хвала, јер овде свако зна да немам оца...

У ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

НАГРАЂЕНА ИСКРЕНОСТ

Фридрих Велики посети једном приликом један затвор, у циљу да упозна затворенике и њихове кривице.

Он је пролазио кроз затворску дворниште и питао свакога од постројених хапшеника зашто и како је осуђен. Сваки од њих је најозбиљније уверавао како је овамо дошао потпуно невин, а да је томе једино крив неправични судија.

Међутим један између њих је ипак признао да је казну заслужио својим делима, чак шта више, да му је она доста благо одмерена.

„Па ово је нечувено! — рекао је Велики Краљ на крају. — „Ко је само могао да стрпа оваковога покварењака као што си ти, међу све само поштене и исправне људе... Него, пакуј ти своје ствари па кидај одавде, јер ако поквариш ове остале људе, ко ће онда бити крив!?“

ДА ЛИ СТЕ ЧУЛИ

— Да БСК-ова лакоатлетска секција досад није набавила ни један пар шпринтера...

— Да се на позив „Боба“, за спортско недељно такмичење, ни један београдски клуб није одазвао...

— Да је један власник тркачке ергеле искључен са трка само зато што је управи рекао да се ни једна трка не одржи без преваре...

— Да је један сељак навијач БСК-а донео на утакмицу БСК—СК. 1913 печено прасе за своје љубимце ако победе.

— Да у Београду постоји лакоатлетска секција која има справе а нема чланова.

— Да је један судија добио шамар од играча...

— Да је једанпут одиграна нижеразредна утакмица без туче.

— Да је у недељу, први пут у овој години, на тркама истрчана трка на којој је фаворит стигао први...

ТУ НЕМА ПОДВАЛЕ

Наполеон I није волео да губи на картама и зато се страшно љутио на једног од својих блиских с којима је увек губио кад год би играо.

После једне изгубљене партије, он се обрати свом противнику:

— Добро, реците ми како то да увек ја губим на овој игри?

— Сире, то је зато што у тој врсти не може да буде никакве подвале.

— Знаш ли да идем на излет у један рудник!

— Откуда ти паре бога ти, да на овој кризи правиш излете.

— Море бесплатно путујем, прекорачио сам ограничену потрошњу струје.

У ПОВЕРЕЊУ

— А да ли је клепнуо, кад је запросио твоју руку!

— Не то је било немогуће, јер сам му седела на коленима!

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач „Просветна заједница“ а. д.

Телефон редакције: 24-822.
Штампа: Штампарија „ЛУЧ“.

— Како то да се према теби ова зверка понаша тако пријатељски!
— Само зато, што сам показао мој «аусвајс» од удружења за заштиту животиња.

Шейка Рајка одговара

Параскеви званој Лили. — Питате нас шта му то дође илузија. Од прилике овако. Разукли сте по пасуљу, а верујте да је то јаребица или кавнар.

Нежној Мицики. — Кажите да вам ваших 120 кила, задају велике бриге. Саосећамо и жалимо што не можемо да вам смањимо посао, јер знамо да се гојите услед великих брига и претераног рада. Али би вам препоручили Аду Циганлију наместо иностране Ривниере, где би уз припомоћ неке тестере или секире сазнали шта вам фали.

Ноблес облик. — Пишете нам да вам је на националном раду добро, али да су ваша естетска и моведнска осећања повређена. Да сте ви имали нека осећања не би толико година бадавацисали.

Ружичи. — Само ако можеш чувај се мушкараца. Јер чим се појави први мушкарац, појави се и брига, сумња, љубомора и лаж. Он ће слагати тебе, ти мама, мата тату, и безбрижност ишчезава.

Миланчету. — Ако вам је рекла то што ви пишете, не значи да вас она не воли. Можда сте је наљутили. Други пут, мој Миланче, поступајте са вашом девојком са више такта и обзира, па неће доћи до таквих сцена.

Ани. — Па дабоме да нећете наћи мушкараца који би вам био друг, кад ви мењате толике кавалере. Онда мушкарици сматрају да сте кокета или у најмању руку површна девојка, и само се забављају.

— Јесте ли ме звали, поштована госпођо!

О љубави и браку

Љубав је излечива болест, али обично болесник не жели да буде излечен.

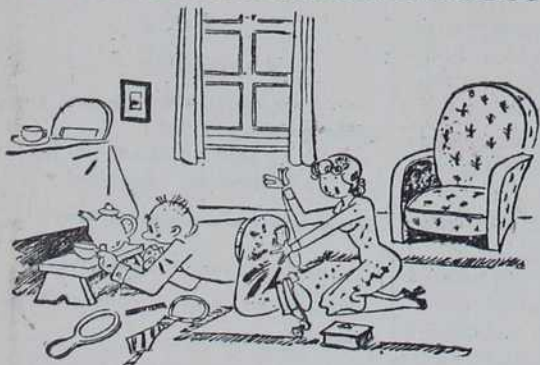
Љубав је магнет који зближава мушкараца и жену, да би их после што лакше завадио.

Љубав је често само тренинг за велику мржњу.

И за љубав и за јело потребна су нам уста.

Најсавршенија установа је брак — за треће лице.

Окови брака су тешки, толико да морају двоје, а често и троје да их носе.

— Само када не би увек тако касно устајао.

Женске вести

Бразилијанска машта

— Слушај, Педро, шта нам је Рузвелт обећао кад смо ушли у рат!
— Да нас превезе преко мора.
— А где би ти ишао!
— Свагде само не у Европу. Она ме не интересује.

НАЈВЕЋЕ ЧУДО ИНДИЈСКЕ МАЂИЈЕ XX ВЕКА

Мађионичар на гостовању у једној паланци спрема се да изведе своју најзбудљивију тачку.

— Ако неко од присутних дама хоће да дође на сцену, — обраћа се мађионичар публици, — имаћу част да пред вама изведем највеће чудо индијске мађије двадесетог века. Поставићу је на столицу, начинићу знак својом магичном палицом и дама ће исчезнути...

У том тренутку се подиже из партера један господин с полуцилиндром.

— Слушајте, — каже он мађионичару, — ако причекате два минута, ја ћу тркнути до куће и

РАДИ ВЕЖБАЊА

Састале су се две шипарице и разговарају:

— А ти, Заго, како чујем, пишеш на француском писмо својем професору.

— Да, ја то чиним ради вежбања.

— Али он те је јуче и пољубио?

— Да, он то чини због свога вежбања.

довешћу своју жену. Живимо, овде, прекопута.

Али мађионичар продужује, не обраћајући пажњу на човека из партера:

— ...дама ће ишчезнути и кад ја магичном палицом направим нови знак, поново ће се појавити, жива и здрава.

— Еее... — промрмља човек с палуцилиндром и седе поново на своје место, тада не вреди ни да идем...

Дневник

једне девојке

Госпођица Јела у својој шеснаестој години почела је да води дневник и на првој страни написала је:

„Мој сан је човек млад, лепих црних очију, углађен и снажан, који ће ме обожавати. Његова љубав мора бити безгранична. Ради мене он мора бити спреман на сваку жртву.“

У двадесетој години написала је у дневник:

„Ноћас сам дуго сневала о човеку кога у мислима волим. Он је леп и одважан — прави мушкарац. Према мени је нежан и добар. Његова снага ми импонује. Он би био у стању за мене све да учини.“

У двадесет петој години госпођица Јела записала је:

„Човек који би хтео да ме назове његовом, мора да има великих способности. Ако је у младости некад згрешно, не бих му замерала, али зато он пред собом мора да има сјајну будућност. Мој муж мора да ми пружи потпуно обезбеђење.“

У тридесетој години:

„Желела бих да за мужа добијем богатог човека. Идеално би било, ако бих имао још коју добру особину, али може да буде и без њих. Новац је данас најважнији фактор. Ако ми у сваком погледу буде пружио удобан живот, ја ћу по свој прилици бити добра жена.“

А у тридесет петој години:
„О, мужу непрестано сањам и чезнем за њим. Ја хоћу мужа ма какав био!“

— Певачица је била изванредна, нарочито њена хаљина!
— Јели имала аплауз!
— Не, зелену.

Забрањена премијера

Премијера Молијеровог „Тартифа“ била је у последњем моменту забрањена од стране тадашњег претседника париске полиције Мамоањона. Он је наиме забрану оправдао тиме, што је главно лице комада претстављало њега самог.

Пре премијере изашао је Молијер лично пред завесу позорнице и рекао:

„Претстава „Тартифа“ је забрањена. Господин Ламоањон не жели да га прикажемо!... Зато се морате задовољити са једним другим комадом...“

Бодљикаве истине

Жена воли да је човек љубоморан, али не онда кад он хоће, него кад она нађе да је згодан тренутак за његову љубомору.

Отпор жене пред извесним човеком није увек доказ њене врлине. Врло често он је доказ њеног искуства.

Кад неко остари за њега се обично каже: „Он није више о-

По мишљењу сваке жене човек нема права да буде љубоморан, већ она треба да га таквим направи.

У љубави је главно: ништа не веровати а радити као да се све верује.

Радозналост жене можеш задовољити само ако јој кажеш оно што она хоће да чује.

— Гледа ли он на нас или наше ноге!